

Forslag

til

Lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Fremsat den 16. november 1956 af *indenrigsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, således som denne lov er ændret ved lov nr. 108 af 31. marts 1938, lov nr. 392 af 12. juli 1956, lov nr. 83 af 8. marts 1949, lov nr. 149 af 31. marts 1949, lov nr. 20 af 27. januar 1950 og lov nr. 124 af 13. april 1954, foretages de i nedenstående §§ 2—21 angivne ændringer.

§ 2.

Lovens § 1, stk. 1, 2. pkt., udgår.

§ 3.

I lovens § 3, stk. 1, indsættes som nyt punkt b.:

„b. Fremmede magters gesandter og gesandtskabspersonale alt for så vidt der ikke er spørgsmål om indtægter af den i § 29 omhandlede art. Det samme gælder konsularembesmænd, der ikke er danske statsborgere. Den her hjemlede undtagelse fra pligten til at svare personlig kommuneskat skal dog kun gælde i det omfang, hvori de pågældende efter de i statsskattelovgivningen indeholdte regler er fritaget eller fritages for beskatning til staten.“

Punkt b. til e. ændres til punkt c. til f.

§ 4.

Lovens § 7, stk. 1, udgår.

§ 5.

Lovens § 8, stk. 1—3, affattes således:

„*Stk. 1.* Den indkomstansættelse, der lægges til grund ved beregningen af skat til staten med eventuel nedsættelse i henhold til § 23, stk. 7, i lov nr. 149 af 10. april 1922,

skal også lægges til grund for ligningen af skat til opholdskommunen.

Stk. 2. I tilfælde, hvor en skatteyder ikke er ansat til indkomstskat til staten for vedkommende skatteår, foretages der en særlig ansættelse af den indkomst, der vil være at lægge til grund for ligningen af skat til opholdskommunen. Denne ansættelse foretages af den kommunale ligningsmyndighed og sker efter de i statsskattelovgivningen indeholdte regler om opgørelse af den indkomst, der lægges til grund for ansættelse til statsskat. De i statsskattelovgivningen indeholdte regler om adgang til klage over en foretagen ansættelse finder tilsvarende anvendelse. Forinden ansættelsen skal der ved tilsendelse af selvangivelsesblanket gives den pågældende adgang til at selvangive sin indkomst. Selvangivelsen skal være indgivet til ligningsmyndigheden inden 14 dage eller — for deres vedkommende, der er forpligtet til at føre autoriserede handelsbøger, — inden 1 måned fra modtagelsen af blanketten. De i statsskattelovgivningen indeholdte regler om følgerne af urigtig eller for sent indgivet selvangivelse finder tilsvarende anvendelse.“

I lovens § 8, stk. 4, der ændres til stk. 3, ændres i 1. pkt. ordene „lov om indkomst- og formueskat til staten“ til: „statsskattelovgivningen“.

I lovens § 8, stk. 5, der ændres til stk. 4, ændres i 1. pkt. ordet „landsoverskatterådet“ til: „landsskatteretten“ og i 2. pkt. ordene „4. pct.“ til: „5. pct.“.

§ 6.

Lovens § 9 affattes således:

„*Stk. 1.* I de nedenfor under a) til o)

nævnte kommuner beregnes skatten til opholdskommunen efter reglerne i nærværende paragrafs stk. 2—4:

- a) København, Frederiksberg, Gentofte, købstæderne, Marstal og de sønderjydske flækker.
- b) De kommuner, for hvilke der i henhold til § 34, stk. 3, i lov om købstadkommunernes styrelse, således som denne lov er ændret ved lov nr. 181 af 20. maj 1952, af indenrigsministeren er stadfæstet særlig styrelsesvedtægt.
- c) Sognekommuner, der efter den senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling har mindst 3 500 indbyggere i bymæssige bebyggelser eller mindst 1 000 indbyggere i forstadsbebyggelser. I særlige tilfælde kan indenrigsministeren bestemme, at reglerne i stk. 2—4 også skal finde anvendelse i andre sognekommuner end de anførte, når dette efter kommunens struktur, herunder navnlig befolkningens sammensætning og kommunens tilknytning til et bysamfund, findes naturligt, ligesom ministeren, når særlig grund dertil findes at foreligge, undtagelsesvis kan fritage en sognekommune for pligten til at foretage skatteberegningen efter de nævnte regler. Om de af indenrigsministeren i medfør af denne bestemmelse truffene afgørelser vil der være at udfærdige offentlig bekendtgørelse.

Stk. 2. I den indkomst, der efter § 8 skal lægges til grund for skatteligningen, fradrages der for hvert barn et beløb af 200 kr. under de samme betingelser, som i statskattelovgivningen er fastsat for foretagelse af børnefradrag. Børnefradraget kan efter kommunalbestyrelsens bestemmelse forhøjes indtil det til enhver tid ved ansættelse til indkomstskat til staten for den pågældende kommune gældende børnefradrag. Hvor særlige omstændigheder taler derfor, kan børnefradraget med indenrigsministerens tilladelse forhøjes udover den anførte grænse, dog højst til det for Københavns kommune og dermed sidestillede kommuner gældende beløb. Kommunalbestyrelsen kan endvidere bestemme, at der, såfremt den med den skattepligtige samlevende hustru har selvstændig virksomhed, som ikke grundes eller vedligeholdes væsentligt ved

mandens eller fællesboets midler, skal indrømmes fradrag af indtil samme størrelse, som efter de til enhver tid gældende regler er fastsat ved påligning af indkomstskat til staten.

Stk. 3. Af den herefter fremkomne indkomst, afrundet til det nærmeste lavere med 50 delelige tal, svares skat efter følgende regler:

a) Af det beløb, hvormed indkomsten måtte overstige 20 000 kr., svares 20 pct.

b) Af den del af indkomsten, der ikke overstiger 20 000 kr., beregnes skatten ved anvendelse af en af de som bilag til nærværende lov vedføjede skalaer (jfr. stk. 4), idet der af det derved udkomne beløb, der benævnes grundbeløbet, svares skat med en for alle skatteydere fælles procent. Denne procent, der benævnes udskrivningsprocenten, udfindes derved, at det beløb, kommunen udskriver som opholdskommuneskat med fradrag af det beløb, der efter reglen under a) udskrives på den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr., multipliceres med 100, hvorefter det udkomne beløb divideres med summen af de udfundne grundbeløb. Ved anvendelsen af skalaen afgøres spørgsmålet om, hvilke skatteydere der vil være at anse som forsørgere, efter de tilsvarende regler i statskattelovgivningen.

Stk. 4. I Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner anvendes ved den i stk. 3 b) nævnte skatteberegning den som litra E betegnede skala. For de øvrige kommuners vedkommende beror det på kommunalbestyrelsens bestemmelse, hvilken af de i bilaget indeholdte skalaer der skal anvendes ved skatteberegningen.

Stk. 5. Udskrivningsprocentens størrelse angives i skattekvitteringen. Uden for København, Frederiksberg og Gentofte angives i skattekvitteringen tillige, hvilken skala der er anvendt ved skatteberegningen.“

§ 7.

Efter lovens § 9 indsættes som ny paragraf:

„§ 9 a.

Stk. 1. I andre kommuner end de i § 9, stk. 1, omhandlede kan kommunalbestyrelsen træffe bestemmelse om, at beregningen af skatten til opholdskommunen skal ske efter de i § 9 indeholdte regler.

F. t. l. om ændr. af l. vedr. personlig skat til kommunen.

Såfremt sådan bestemmelse ikke træffes, sker ligningen af skatten til opholdskommunen efter reglerne i denne paragrafs stk. 2—4.

Stk. 2. I den indkomst, der efter § 8 skal lægges til grund for skatteligningen, foretages børnefradrag og fradrag for hustrus indkomst efter reglerne i § 9, stk. 2.

Stk. 3. Af den herefter fremkomne indkomst, afrundet til det nærmeste lavere med 50 delelige tal, svares skat efter følgende regler:

a) Af det beløb, hvormed indkomsten måtte overstige 20 000 kr., svares 20 pct.

b) Af den del af indkomsten, der ikke overstiger 20 000 kr., svares skat med en efter reglen i stk. 5 fastsat procent (ligningsprocenten), efter at denne del af indkomsten er forhøjet eller nedsat efter reglerne i stk. 4.

Stk. 4. Den i stk. 3 b) omhandlede indkomst (indkomstandel) vil for hver enkelt skatteyder efter lejligheden være at forhøje (forholdsvis store indkomster, ringe husstand, særlig stor vinding i det sidste år, særlig heldige driftsforhold) eller nedsætte (forholdsvis ringe indkomster, stor børneflokk, alderdom, sygdom, store tab og uheld i det sidste år). Forhøjelsen kan højst udgøre 50 pct. af indkomsten (indkomstandelen) og nedsættelsen højst 70 pct. Indkomster mellem 1 300 kr. og 1 500 kr. kan dog nedsættes med indtil 80 pct. og indkomster mellem 1 200 kr. og 1 300 kr. med indtil 90 pct. Indkomster på 1 200 kr. og derunder kan efter kommunalbestyrelsens skøn helt fritages for skatteydelse. Kommunalbestyrelsen vil kunne anvende visse, under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte kommune nærmere fastsatte, vejledende regler (ligningsskala) for forhøjelse eller nedsættelse efter lejligheden. Den omhandlede forhøjelse eller nedsættelse af indkomsten skal være den samme for skattepligtige med tilsvarende indkomster, idet der herved bortses fra den del af indkomsten, der måtte overstige 20 000 kr., dog således, at afvigelser kan finde sted, når de i 1. punktum nævnte særlige forhold gør dette berettiget.

Stk. 5. Ligningsprocenten udfindes derved, at det beløb, kommunen udskriver som opholdskommuneskat med fradrag af det

beløb, der efter reglen i stk. 3 a) udskrives på den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr., multipliceres med 100, hvorefter det udkomne beløb divideres med summen af de efter reglerne i stk. 4 udfundne indkomstbeløb. Ligningsprocenten anføres i skattekvitteringen.“

§ 8.

I lovens § 10, stk. 1, ændres ordene „i købstadkommunerne af ligningskommissionen og i sognekommunerne af sognerådet“ til: „i de kommuner, hvor ligningskommission findes, af denne, og ellers af kommunalbestyrelsen“.

I lovens § 10, stk. 4, ændres ordene „formue- og lejlighedsskat“ til: „skat til kommunen“.

Lovens § 10, stk. 5, affattes således:

„I kommuner, hvor den kommunale skatteligning foretages efter de i § 9 a, stk. 2—5, angivne regler, skal den udarbejdede ligningsliste sammen med det af kommunalbestyrelsen vedtagne overslag over kommunens indtægter og udgifter for vedkommende regnskabsår og den ved skatteligningen benyttede ligningsskala — efter forudgående offentlig bekendtgørelse — være fremlagt til eftersyn på et for kommunens beboere bekvemt sted i tiden fra den 1. til den 15. april. Består en kommune af to eller flere sogne, skal sådan fremlæggelse finde sted i hvert sogn, ligesom den også kan finde sted på flere steder i samme sogn, når dettes udstrækning eller andre forhold taler derfor.“

§ 9.

Lovens § 11 affattes således:

„*Stk. 1.* I kommuner, hvor den kommunale skatteligning foretages efter de i § 9 a, stk. 2—5, angivne regler, kan enhver, der er ansat til skat ved ligningen, klage ikke blot over sin egen og andres beskatning, men også over, at nogen er forbigået ved ligningen. Forinden nogen klage over en andens beskatning eller forbigåelse ved ligningen afgøres af sognerådet eller amtsrådet, skal der gives den, der er genstand for klagen, lejlighed til at udtale sig om den.

Stk. 2. I de i stk. 1 nævnte kommuner kan endvidere enhver, som er ansat til skat ved ligningen, for amtsrådet påklage hele lig-

ningen med hensyn til de punkter, der hører under sammes afgørelse. Amdsrådet kan da i fornødent fald pålægge sognerådet at omgøre ligningen; denne skal i så fald affattes påny og fremlægges til beboernes eftersyn og påklage inden for tidsfrister, som af amtsrådet bestemmes.“

§ 10.

Lovens § 12, stk. 1—3, affattes således:

„Stk. 1. Indsigelse i medfør af § 11 mod den fremlagte ligning indgives skriftligt til sognerådet senest den 15. april. Inden udgangen af april måned har sognerådet derefter skriftligt at meddele klageren sin beslutning om sagens afgørelse.

Stk. 2. Sognerådets beslutning kan inden udgangen af maj måned påankes for amtsrådet, der inden den 15. oktober endeligt påkender sagen (jfr. dog §§ 13 og 15).

Stk. 3. Om ansættelsen af en tilflytter (jfr. § 4) bliver der i de kommuner, hvor skatteligningen foretages efter reglerne i § 9 a, stk. 2—5, at meddele den pågældende særlig underretning med tilkænde-givende, at han, hvis han er misfornøjet med ansættelsen, inden 14 dage må indgive klage til sognerådet. Dettets beslutning angående klagen kan af klageren påankes for amtsrådet inden 14 dage, efter at beslutningen er meddelt ham.“

I lovens § 12, stk. 5, udgår ordene „en ligningskommissions eller“.

§ 11.

Lovens § 13, stk. 1, affattes således:

„Når amtsrådet træffer bestemmelse om klager over den kommunale skatteansættelse, er det i så henseende på samme måde som sognerådet bundet til at følge bestemmelserne i nærværende lovs § 8, ifølge hvilke statsskatteansættelsen normalt udgør grundlaget for ligningen af kommuneskat.“

Lovens § 13, stk. 2, udgår.

§ 12.

I lovens § 14 udgår i 1. pkt. ordene „henholdsvis overligningskommissionen og“, i 2. pkt. ændres ordene „ligningskommissionens (sognerådets)“ til: „sognerådets“ og i 3. pkt. ændres ordene „4. pct.“ til: „5. pct.“.

Som nyt pkt. tilføjes: „Bestemmelserne

i 2. og 3. pkt. finder tillige anvendelse i tilfælde, hvor der som følge af beregningsfejl el. lign. er afkrævet en skatteyder et for lille eller for stort skattebeløb“.

§ 13.

I lovens § 15, stk. 1, ændres ordene „§ 1, 1ste stykke, 3die pkt.“ til: „§ 1, stk. 1, 2. pkt.“.

§ 14.

Lovens § 17 affattes således:

„Ved skatteprocenten forstås det procentvise forhold mellem på den ene side det beløb, kommunen udskriver som opholdskommuneskat, med fradrag af de skattebeløb, der ifølge kommunens overslag forventes ført til afgang, og på den anden side summen af de indkomster, der lægges til grund ved ligningen (jfr. § 8, stk. 1 og 2). Skatteprocenten vil være at offentliggøre.“

§ 15.

I lovens § 29 ændres ordene: „ligningsprocent — for København og Frederiksbjergs vedkommende skatteprocenten —“ til: „skatteprocent“.

§ 16.

Lovens § 31, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Skatten beregnes på grundlag af den indkomst, som afdøde og — efter dødsfaldet — boet har haft fra de i § 18, stk. 1, nr. 1—4, omhandlede indtægtskilder i det forud for vedkommende skatteår senest afsluttede kalenderår (regnskabsår).“

§ 17.

Lovens § 37, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

„De ifølge ligningen i købstadkommunerne udskrevne opholdskommune- og erhvervs-skatter (om selskabsskatten m. v. se § 35; stk. 4, jfr. § 36 a, stk. 4) indkræves efter kommunalbestyrelsens bestemmelse i to eller flere terminer eller månedsvis (fordelt på 8, 10 eller 12 måneder).“

§ 18.

Lovens § 39 affattes således:

„Når forholdene i ganske særlig grad taler derfor, kan kommunalbestyrelsen efter derom indgivet skriftligt andragende helt eller delvis eftergive personlig kommuneskat. Så-

dan eftergivelse kan navnlig bevilges, når skatteyderens indtægt som følge af sygdom, dødsfald, trykkende familieforhold, indkaldelse til militærtjeneste, arbejdsløshed eller andre lignende forhold er blevet væsentlig mindre end den indkomst, hvoraf skatten er beregnet, og den pågældendes økonomiske forhold i øvrigt skønnes at være til hinder for betaling af det fulde skattebeløb.“

§ 19.

Lovens § 42, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

„Til fyldestgørelse af skatter, renter og gebyrer kan der ved hver lønbetaling for ugifte skatteyderes vedkommende højst tilbageholdes 40 pct. og for gifte skatteyderes vedkommende højst 25 pct. af den skatteyderens tilkommende lønning eller provision.“

I lovens § 42, stk. 3, ændres ordene „kommunens kasse“ til: „statskassen“.

Lovens § 42, stk. 4, udgår.

§ 20.

Efter lovens § 49 indsættes som nye paragraffer:

„§ 49 a.

De i §§ 8 og 14 indeholdte bestemmelser om rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af for meget erlagt skat finder tilsvarende anvendelse med hensyn til skat, der er pålignet i henhold til lovens afsnit III, IV, V og V. A.

§ 49 b.

De i nærværende lov indeholdte bestemmelser om opkrævning og inddrivelse af skat til kommunen samt om forrentning og efterbetaling af skattebeløb gælder tillige kirkelige afgifter.“

§ 21.

Lovens § 50, stk. 4, 2. pkt., affattes således:

„Dog finder bestemmelserne i nærværende lovs § 9 om skattens beregning og § 17 om skatteprocenten også anvendelse i de nævnte kommuner.“

§ 22.

I lov nr. 87 af 25. marts 1933 om købstadkommunernes styrelse, jfr. lov nr. 225 af 27. maj 1950 om ændringer i og tilføjelser til denne lov, foretages følgende ændringer:

I lovens § 21, stk. 1, indføres som nyt 4.

punktum: „Overslaget fremlægges til eftersyn for kommunens beboere i tiden fra den 1. til den 15. april.“

I lovens § 24, 1. punktum, udgår ordene „på formue og lejlighed“, og i stedet indsættes: „af skat til kommunen“.

Lovens § 25 udgår.

I lovens § 31, stk. 4, udgår ordene „for udførelsen af ligningen på formue og lejlighed samt overhovedet“.

§ 23.

I lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse foretages følgende ændringer:

I lovens § 14, stk. 6, udgår ordene „tillige med skatteligningen“, og i stedet indføres: „på et for disse bekvemt sted i tiden fra den 1. til den 15. april“.

§ 24.

I lov nr. 101 af 29. marts 1924 om kommunale valg, således som denne er bekendtgjort ved bekendtgørelse nr. 336 af 22. december 1953, foretages følgende ændringer:

I lovens § 1, stk. 2, 1. punktum, udgår ordene: „inden for de af loven fastsatte grænser“.

Lovens § 7, stk. 2, affattes således:

„Når forholdene i ganske særlig grad taler derfor, kan kommunalbestyrelsen efter derom indgivet skriftligt andragende helt eller delvis eftergive personlig kommuneskat. Sådan eftergivelse kan navnlig bevilges, når skatteyderens indtægt som følge af sygdom, dødsfald, trykkende familieforhold, indkaldelse til militærtjeneste, arbejdsløshed og andre lignende forhold er blevet væsentlig mindre end den indkomst, hvoraf kommuneskatten er beregnet, og den pågældendes økonomiske forhold i øvrigt skønnes at være til hinder for betaling af det fulde skattebeløb. Eftergivelse (herunder henstand og udsættelse, jfr. stk. 3), som er bevilget i henhold til andragende, der er indgivet senere end 30. september forud for valget, vil dog ingensinde kunne tages i betragtning ved bedømmelse af vedkommendes valgret“.

I lovens § 7, stk. 3, sidste punktum, udgår ordene „og der kunne være bevilget eftergivelse med det ved valglisternes berigtigelse resterende beløb ifølge bestemmelsen i stk. 2.“

§ 25.

Indenrigsministeren bemyndiges til at bekendtgøre:

1) Lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, således som denne er ændret senest ved nærværende lov.

2) Lov nr. 87 af 25. marts 1933 om købstadkommunernes styrelse med de ændringer og tilføjelser, der er en følge af lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, lov nr. 225 af 27. maj 1950 om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 87 af 25. marts 1933 om købstadkommunernes styrelse, lov nr. 181 af 20. maj 1952 om ændringer i de københavnske omegnskommuners styrelse samt nærværende lov.

3) Lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse med de ændringer og tilføjelser, der er en følge af lov nr. 181 af 20. maj 1933 om offentlig forsorg, lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter, lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, lov nr. 191 af 12. april 1949 og lov nr. 226 af 27. maj 1950 om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse samt nærværende lov.

§ 26.

Denne lov finder anvendelse fra og med skatteåret 1957—58. De nærmere regler for lovens gennemførelse kan fastsættes af indenrigsministeren.

Bilag.

Skala A.

1. Forsørgere.

Af en skalaindkomst på:	svares:	
under 1 500 kr.....	0 kr.	
1 500— 3 000 -	20 - af	1 500 kr. + 15 pct. af resten
3 000—20 000 -	245 - -	3 000 - + 18 - - -

2. Ikke-forsørgere.

under 1 000 kr.....	0 kr.	
1 000— 2 000 -	20 - af	1 000 kr. + 16 pct. af resten
2 000—20 000 -	180 - -	2 000 - + 20 - - -

Skala B.

1. Forsørgere.

Af en skalaindkomst på:	svares:	
under 1 500 kr.....	0 kr.	
1 500— 3 000 -	20 - af	1 500 kr. + 9 pct. af resten
3 000— 5 000 -	155 - -	3 000 - + 15 - - -
5 000—15 000 -	455 - -	5 000 - + 18 - - -
15 000—20 000 -	2 255 - -	15 000 - + 20 - - -

2. Ikke-forsørgere.

under 1 500 kr.....	0 kr.	
1 500— 3 000 -	20 - af	1 500 kr. + 16 pct. af resten
3 000—12 000 -	260 - -	3 000 - + 18 - - -
12 000—20 000 -	1 880 - -	12 000 - + 20 - - -

Skala C.

1. Forsørgere.

Af en skalaindkomst på:	svares:	
under 1 500 -	0 kr.	
1 500— 2 000 -	20 - af	1 500 kr. + 6 pct. af resten
2 000— 3 000 -	50 - -	2 000 - + 9 - - -
3 000— 4 000 -	140 - -	3 000 - + 12 - - -
4 000— 6 000 -	260 - -	4 000 - + 16 - - -
6 000—15 000 -	580 - -	6 000 - + 18 - - -
15 000—20 000 -	2 200 - -	15 000 - + 20 - - -

2. Ikke-forsørgere.

under 1 500 kr.....	0 kr.	
1 500— 2 000 -	20 - af	1 500 kr. + 12 pct. af resten
2 000— 3 000 -	80 - -	2 000 - + 14 - - -
3 000—12 000 -	220 - -	3 000 - + 18 - - -
12 000—20 000 -	1 840 - -	12 000 - + 20 - - -

Skala D.*1. Forsørgere.*

Af en skalaindkomst på:	svares:
under 1 500 kr.	0 kr.
1 500— 3 000 -	10 - af 1 500 kr. + 5 pct. af resten
3 000— 4 000 -	85 - - 3 000 - + 10 - - —
4 000—15 000 -	185 - - 4 000 - + 18 - - —
15 000—20 000 -	2 165 - - 15 000 - + 20 - - —

2. Ikke-forsørgere.

under 1 500 kr.	0 kr.
1 500— 2 000 -	20 - af 1 500 kr. + 10 pct. af resten
2 000— 3 000 -	70 - - 2 000 - + 14 - - —
3 000—15 000 -	210 - - 3 000 - + 18 - - —
15 000—20 000 -	2 370 - - 15 000 - + 20 - - —

Skala E.*1. Forsørgere.*

Af en skalaindkomst på:	svares:
under 1 500 kr.	0 kr.
1 500— 3 000 -	20 - af 1 500 kr. + 8 pct. af resten
3 000—15 000 -	140 - - 3 000 - + 12 - - —
15 000—20 000 -	1 580 - - 15 000 - + 15 - - —

2. Ikke-forsørgere.

under 1 500 kr.	0 kr.
1 500—15 000 kr.	20 - af 1 500 kr. + 13 pct. af resten
15 000—20 000 -	1 775 - - 15 000 - + 16 - - —

Bemærkninger til lovforslaget.

Efter reglerne i § 8 i lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen skal opholdskommuneskatten i alle kommuner lignedes på grundlag af den for den enkelte skatteyder ansatte indkomst til brug for statsskatteligningen. Uden for Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner svares skatten med en for hver kommune af kommunalbestyrelsen fastsat, for alle skatteydere fælles procent, kaldet ligningsprocenten. Skatten bliver dog ikke herved proportional med den ansatte indkomst, idet man ved skatteligningen ikke anvender ligningsprocenten umiddelbart på denne, men på indkomsten efter at denne er forhøjet eller nedsat efter „formue eller lejlighed“ og eventuelt reduceret med hustru- og børnefradrag, jfr. de nærmere regler i lovens § 9.

Reglerne om hustru- og børnefradrag svarer gennemgående til de regler om hustru- og børnefradrag, der er gældende for statsskatteligningen. Kommunerne har dog en vis frihed på dette område, idet der kan anvendes lavere fradrag end fastsat i statsskattelovgivningen, for børnefradragenes vedkommende dog ikke under 200 kr. pr. barn, ligesom anvendelse af hustrufradrag helt kan undlades.

Reglerne om indkomstforhøjelse eller nedsættelse efter „formue og lejlighed“ er derimod særegne for den kommunale beskatning og har aldrig været kendt i statsskattelovgivningen. De går ud på, at der kan ske dels en forhøjelse af den ansatte indkomst i det omfang, den hidrører fra formue eller andre dermed sidestillede indtægtskilder (kildeartsforhøjelse), dels en forhøjelse eller nedsættelse af den — eventuelt — kildeartsforhøjede indkomst (reduceret med evt. hustru- og børnefradrag), alt efter den enkelte skatteydere „lejlighed“, d. v. s. hans hele økonomiske stilling, hvorved der kan tages hensyn til, om han har særlig stor eller særlig lille indkomst, særlig stor eller særlig ringe husstand, samt om han har haft særlig stort tab eller særlig stor vinding i det sidste driftsår. For såvel formueforhøjelserne (kildeartsforhøjelserne) som reguleringerne efter „lejlighed“ er der i loven sat visse grænser. Om forhøjelserne efter „formue“ bestemmes det således i lovens § 9, stk. 1, at den ansatte indkomst kan forhøjes med indtil 50 pct., for så vidt den flyder af kapital eller andre bestandige afgifter, med indtil 35 pct., for så vidt den flyder af fast ejendom, med indtil 25 pct., for så vidt den er livrente, klosterhævning el. lign., og med indtil

15 pct., for så vidt den er pension, aftægt eller pensionsberettiget indkomst. Forhøjelserne skal være procentvis de samme for alle af samme kilde flydende indkomster. For så vidt angår reguleringen efter „lejlighed“ er det i lovens § 9, stk. 3, bestemt, at forhøjelserne højst kan andrage 50 pct. (i kommuner, hvor kildeartsforhøjelse anvendes, 40 pct.), og at nedsættelserne højst kan andrage 90 pct. For indkomster under 1 500 kr. i købstæder og under 1 200 kr. i landkommuner kan skatten dog helt bortfalde.

Disse regler om en regulering af indkomst efter „formue og lejlighed“ er en videreførelse af den tidligere „formue- og lejlighedsskat“, der blev indført ved reglementerne af 5. juli 1803 om fattigvæsenet i købstæderne og på landet, hvorefter en del af fattigskatten skulle udredes af fattigdistriktets beboere „efter deres formues tilstand eller deres lejlighed“. På samme måde blev det ved de to anordninger af 29. juli 1814 om almueskolevæsenet i købstæderne og på landet bestemt, at en del af skoleudgifterne skulle lignedes på skoledistriktets beboere som formue- og lejlighedsskat, og efter at forskellige kommunale indtægter i årene derefter var blevet afløst af ligning på formue og lejlighed, blev der ved § 21 i loven af 6. juli 1867 om landkommunernes styrelse og § 26 i loven af 26. maj 1868 om købstadkommunernes styrelse gennemført en generel formue- og lejlighedsbeskatning jævnsides med ejendomsbeskatningen.

Ingen af de nævnte lovbestemmelser indeholder imidlertid nogen nærmere vejledning med hensyn til, hvorledes ligningen skal ske, udover, at det i lovtæksten til de to kommunallove er anført, at den enkelte skatteyder skal sættes i bidrag „efter sin hele økonomiske stilling“. For købstadkommunernes vedkommende var det dog tillige bestemt, at skatteydernes anslåede indkomst for det forudgående kalenderår skulle anføres i ligningslisten, ligesom det i købstadkommunallovens § 35 var bestemt, at der i den enkelte købstadkommunes vedtægt kunne gives nærmere regler for udførelsen af ligningen. Den af indenrigsministeriet udarbejdede normalvedtægt for købstæder indeholdt således i § 13 bestemmelse om, at ligningsmyndighederne i en særlig rubrik på ligningslisten skulle anslå det beløb i penge eller penges værd, som hver skatteyder i det løbende år måtte formenes at have haft eller ville have til egen eller familiens underhold,

nytte eller behagelighed eller formueforøgelse, og at der derefter i en følgende rubrik på ligningslisten — omregnet i penge — skulle anføres de omstændigheder, som burde bevirke en nedsættelse af indtægten til skats beregning så som indtægtens utilstrækkelighed, familieforhold, indtægtens beskaffenhed, byrdefuld gæld og lign.

For sognekommunernes vedkommende var der derimod ikke i lovgivningen givet nærmere regler, hverken om udgangspunktet for eller om den videre udførelse af ligningen på formue og lejlighed. Dog blev der i nogle amter udarbejdet en nærmere vejledning for sognekommunerne om, hvorledes ligningen på formue og lejlighed skulle foretages. Efter disse vejledninger — som ingenlunde fandtes i alle amter, og som indbyrdes var ret forskelligartede — foregik ligningen dog i det store og hele på den måde, at skattegrundlaget blev fastsat til 4 pct. af værdien af fast ejendom og kapitaler med fradrag af 4 pct. af eventuel gæld, hvortil blev lagt en noget mindre procent af den kapitaliserede værdi af pensionsberettiget indkomst, aftægt og livrente m. v. og en endnu noget mindre procent af den kapitaliserede værdi af indtægt for personligt arbejde. Det herefter udfundne skattegrundlag blev forhøjet eller nedsat efter lejlighed under hensyntagen til det faktiske udbytte af kapitalen og de faktisk betalte renter af gælden samt iøvrigt under hensyntagen til held og uheld, familieforhold og skatteyderens hele økonomiske stilling i sammenligning med kommunens øvrige skatteydere.

Som det vil fremgå af foranstående, var skatten på formue og lejlighed oprindelig ikke nogen egentlig indkomstskat, men en skat, der efter sit væsen hvilede på et skøn over skatteydernes skatteevne. Som et væsentligt moment i bedømmelsen af skatteevnen måtte der naturligvis indgå et skøn over størrelsen af skatteyderens indtægter, men det blev gentagne gange i inderigsministerielle skrivelser tilkendegivet, at der ved ligning på formue og lejlighed ikke kunne være tale om „nogen med matematisk nøjagtighed foretagen udregning af skatteydernes indtægter eller udgifter, men kun om en til påviselige data støttet, samvittighedsfuld bedømmelse af hver skatteydere indtægter og nødvendige udgifter.“

Denne ret frie form for skatteligning vakte imidlertid efterhånden stærk kritik, navnlig som følge af de vanskeligheder, der måtte opstå ved afgørelsen af klager over ligningen, idet det, når ligningen ikke var bundet til bestemte regler, var meget svært at trænge igennem med klager over ligningens rigtighed, og desuden fordi mangelen af faste ligningsregler i det hele taget kunne medføre ret vilkårlige

resultater. Efter at der af en af folkettinget nedsat parlamentarisk kommission under 15. september 1900 var afgivet indstilling derom, blev det derfor ved kommuneskatteloven af 15. maj 1903 bestemt, at ligningen på formue og lejlighed i alle tilfælde skulle tage sit udgangspunkt i den indkomst, der blev ansat til brug for beregningen af den indkomstskat til staten, som samtidig blev indført, ligesom der i loven blev fastsat bestemte grænser for, hvorledes denne indkomst kunne forhøjes under hensyn til dens karakter af formueindtægt og forhøjes eller nedsættes under hensyn til skatteyderens „lejlighed“.

Ved loven af 1903 blev således den gamle formue- og lejlighedsskat, der hvilede på et forholdsvis frit skøn om skatteevnen, afløst af en egentlig *indkomstskat*, der dog bibeholdt et vist præg af den gamle ordning gennem bevarelsen af de nævnte regler om skønmæssig forhøjelse og nedsættelse af indkomsten inden for visse grænser. Dette præg er imidlertid efterhånden i det store og hele forsvundet. Forhøjelserne efter „formue“ (kildeartsforhøjelserne) har således i mange år ikke været anvendt i nogen købstad, og for sognekommunernes vedkommende er anvendelse af kildeskat stærkt på retur og forekommer nu kun i ca. $\frac{1}{4}$ af kommunerne, jfr. nedenstående oversigt:

*Antal sognekommuner, der anvender
kildeartsbeskatning.*

Skatteår	Antal kommuner
1936-37	1 018
1946-47	848
1951-52	712
1954-55	414
1955-56	330

Endvidere er den skønmæssige regulering efter „lejlighed“ efterhånden i mange kommuner afløst af forhøjelse og nedsættelse efter mere skematiske regler. Dette hænger bl. a. sammen med, at de „lejlighedsreguleringer“, der var begrundet i hensynet til omfanget af skatteyderens husstand, mistede deres betydning ved indførelsen — ved lov nr. 62 af 1. marts 1920 — af særlige børnefradrag. Tilbage er herefter i det store og hele kun „lejlighedsreguleringer“ under hensyn til indkomstens størrelse, og disse reguleringer finder i stedse stigende omfang sted efter ganske faste regler, der vedtages af kommunalbestyrelsen i form af en ligningsskala. Samtlige købstæder har således i mange år anvendt ligningsskala, og ligningsskala blev for

F. t. l. om ændr. af l. vedr. personlig skat til kommunen.

1955-56 tillige officielt anvendt i 544 sognekommuner. Herudover anvender imidlertid yderligere et stort antal sognekommuner i praksis ganske faste ligningsregler, uden at disse dog får udtryk i en ligningsskala, der offentliggøres.

Som det vil fremgå af foranstående er den gamle skønsmæssige „formue- og lejlighedsskat“ nu i hovedparten af landets kommuner afløst af en ren indkomstskat, og de forhøjelser og nedsættelser af indkomsterne, der indgår som et led i skatteberegningen, er nu alene udtryk for en fordeling af skattebyrden på de forskellige indkomstrin. Tanken med denne fordeling af skattebyrden har utvivlsomt været at etablere en form for „progression“ i beskattningen. Den omstændighed, at forhøjelsen af indkomsten højst kan andrage 50 pct., bevirker imidlertid, at progressionen ophører på det indkomstrin, hvor maksimumsforhøjelsen sætter ind, d. v. s. ved ligningsskalaens toppunkt, der i henvend en trediedel af landets købstæder indtræffer ved indkomster på 12 000 kr. eller derunder. Beskattningen af indkomster, der ligger over ligningsskalaens toppunkt, er således ikke progressiv, men proportional med indkomsten, idet den andrager $1\frac{1}{2} \times$ ligningsprocenten.

Hertil kommer yderligere, at marginals-katten på indkomstrin under ligningsskalaens toppunkt gennemgående bliver højere end marginals-katten på indkomstrin over toppunktet, således at indkomstforøgelser beskattes hårdere for indkomster under end for indkomster over toppunktet. Tænker man sig f. eks., at en kommune har en ligningsprocent på 10,0 og efter sin ligningsskala forhøjer indkomster på 8 000 kr. med 25 pct. og indkomster på 10 000 kr. med 40 pct., vil en skatteyder, der hidtil har haft en indkomst på 8 000 kr., men får en indkomstforøgelse på 2 000 kr., få en skattestigning på 400 kr. svarende til 20 pct. af denne merindkomst. Dette hænger sammen med, at en forhøjelse af indkomsten på 8 000 kr. med 25 pct. er ensbetydende med en beskattning af de 8 000 kr. med ligningsprocenten forhøjet med 25 pct., altså med $12\frac{1}{2}$ pct. På samme måde er en forhøjelse af indkomsten på 10 000 kr. med 40 pct. ensbetydende med en beskattning af de 10 000 kr. med ligningsprocenten forhøjet med 40 pct., d. v. s. med 14 pct. Disse 14 pct. beregnes ikke alene af de 2 000 kr.s indkomstforøgelse, men også af den oprindelige indkomst på 8 000 kr., således at skattestigningen målt i procent af merindkomsten bliver 20 pct. En skatteyder, hvis indkomst ligger over ligningsskalaens toppunkt, vil derimod kun få en skattestigning på $1\frac{1}{2} \times$ ligningsprocenten, d. v. s. 15 pct. af en merindkomst på 2 000 kr.

Til belysning af de omtalte virkninger af de gældende ligningsregler er der i vedføjede tabel I givet en oversigt over beskattningen af indkomstforøgelser i 10 købstæder i skatteåret 1956—57. Disse købstæder er udvalgt således, at de omfatter kommuner med de hyppigst forekommende former for ligningsskalaer og ligningsprocenter, og i tabellen er for hver købstad anført, på hvilket indkomstrin ligningsskalaen har nulpunkt og toppunkt, samt kommunens ligningsprocent. Derefter er det for hver købstad beregnet, med hvor stor en procent en indkomststigning på 2 000 kr. vil blive beskattet på forskellige indkomstrin det første år efter, at indkomsten er steget. Det fremgår af tabellen, at skattestigningen i næsten alle tilfælde bliver forholdsvis større for indkomster under end for indkomster over ligningsskalaens toppunkt.

De nævnte følger af det gældende ligningssystem må betegnes som lidet rimelige, og da det gældende ligningssystem endvidere ret beset kun er en tilbagebleven rest af en svunden tids helt forældede beskattningsform, er det ved nærværende lovforslag foreslået, at ligningen efter formue og lejlighed i købstæderne og disses forstæder og i de større bymæssige sognekommuner afløses af et system, hvorefter skatten — på samme måde som i København, Frederiksberg og Gentofte kommuner — beregnes ved anvendelse af progressive rateskalaer.

Efter forslaget får kommunerne frit valg imellem 5 rateskalaer. De skattebeløb, som fremkommer ved benyttelsen af disse rateskalaer, skal betragtes som grundbeløb, der forhøjes eller nedsættes med samme procent på alle indtægstrin, idet hver enkelt kommune, når den har valgt rateskala, fastsætter sin udskrivningsprocent på samme måde, som hovedstadskommunerne efter den gældende ordning hvert år fastsætter, med hvilken procent af rateskalaens grundbeløb skatten skal udskrives.

De 5 rateskalaer er udformet således, at de fleste kommuner skulle kunne finde en skala, hvorefter kommuneskattens fordeling på de forskellige indkomstrin bliver nogenlunde den samme som efter de gældende udskrivningsregler. For at undgå den fornævnte kraftige beskattning af merindtægter på indkomstrin mellem ca. 5 000 kr. og ca. 15 000 kr., har det dog været nødvendigt at foretage en vis omlægning af skattebyrden. En rateskala, der på de enkelte indkomstrin skulle svare til den gennemsnitlige kommuneskat for forsørgere i købstæderne for skatteåret 1956-57, ville få omtrent følgende udseende:

Af en indkomst på: svares:

under 1 500 kr.	0 kr.		
1 500— 3 000 -	20 -	af 1 500 kr. +	9 pct.
3 000— 4 000 -	155 -	3 000 -	+ 13 -
4 000— 5 000 -	285 -	4 000 -	+ 15 -
5 000— 8 000 -	435 -	5 000 -	+ 17 -
8 000—10 000 -	945 -	8 000 -	+ 19 -
10 000—12 000 -	1 325 -	10 000 -	+ 18 -
12 000—15 000 -	1 685 -	12 000 -	+ 17 -
15 000 kr. og			
derover	2 195 -	15 000 -	+ 15 -

Skalaens satser stiger fra 9 pct. af indkomster mellem 1 500 kr. og 3 000 kr. til 19 pct. af indkomster mellem 8 000 kr. og 10 000 kr., hvorefter satserne igen falder til 15 pct. af den del af skala-indkomsten, der ligger over 15 000 kr.

Ved udarbejdelsen af de rateskalaer, der er optaget i forslaget, har man undgået, at skalaernes satser på visse indkomsttrin er faldende, uden at der af den grund bliver tale om en væsentlig omlægning af skattebyrden på de enkelte indkomsttrin. Skalaerne er iøvrigt formet således, at skattebeløbene ved udskrivning med 100 pct. af skalaernes grundbeløb på de fleste indkomsttrin ligger noget højere end den gennemsnitlige kommuneskat i købstæderne, således at forholdsvis mange kommuner vil kunne fastsætte en udskrivningsprocent på under 100.

For at belyse virkningerne af indførelsen af rateskalasystemet er der i vedføjede tabel 2 givet en oversigt over, hvad skatten på forskellige indkomsttrin vil blive, såfremt den udskrives med 100 pct. af de foreslåede rateskalaers grundbeløb, og til sammenligning er anført den gennemsnitlige kommuneskat i købstæderne og kommuneskatten i København på de samme indkomsttrin beregnet efter de for 1956-57 gældende udskrivningsregler.

Efter lovforslaget skal alle kommuner have adgang til at overgå til rateskalasystemet, men det nye system er kun påbudt for hovedstadskommunerne med forstæder, købstæderne med forstæder og sognekommuner med over 3 500 indbyggere i bymæssig bebyggelse. Når man ikke har stillet forslag om, at det også påbydes de mindre sognekommuner at anvende rateskala, hænger det sammen med, at indkomstfordelingen i de mindre kommuner er temmelig forskelligartet, således at de foreslåede rateskalaer vil kunne føre til ret store forskydninger i beskatningen på de enkelte indkomsttrin, ligesom det måtte forudses, at anvendelse af et fast skalasystem ville kunne volde vanskeligheder i de kommuner, der ikke hidtil har anvendt faste ligningsregler, men forhøjet eller nedsat indkomsterne efter skøn. Angående den

nærmere afgrænsning af de kommuner, der efter forslaget skal overgå til rateskalasystemet, henvises til bemærkningerne til forslaget § 6.

Foruden om overgang til rateskalasystem stilles der forslag om ensartet beskatning af den del af indkomsterne, der — efter hustru- og børnefradrag — overstiger 20 000 kr. Efter forslaget skal denne del af indkomsterne beskattes med 20 pct. i alle kommuner, og i konsekvens heraf finder rateskalaerne — i de kommuner, hvor rateskalaer ikke anvendes, den hidtidige ligning efter formue og lejlighed — kun anvendelse på indkomster (efter hustru- og børnefradrag) på 20 000 kr. og derunder og for større indkomsters vedkommende kun på den del af indkomsten, der ikke overstiger 20 000 kr. Dette forslag vil medføre en vis udjævning af de bestående forskelle i den kommunale beskatning af større indkomster, hvor skatteforskellene hidtil har været særlig store. Det store flertal af skatteydere, hvis indkomster — efter samtlige fradrag — er under 20 000 kr., vil som hidtil blive pålignet opholdskommuneskat efter udskrivningsregler, der fastsættes af de enkelte kommuner, og skattebeløbene vil fortsat variere fra kommune til kommune. For skatteydere med indkomster, der — efter samtlige fradrag — overstiger 20 000 kr., vil det samme gælde opholdskommuneskatten af de første 20 000 kr.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 2.

Den i kommuneskattelovens § 1, stk. 1, 2. pkt., indeholdte bestemmelse om, at de skattepligtige uden for København og Frederiksberg skal ansættes til skat „efter formue og lejlighed“ efter reglerne i lovens § 9, har ingen selvstændig betydning, og da den som følge af reglerne i forslaget § 6 om anvendelse af rateskalaer bliver urigtig, foreslås den ophævet.

Til § 3.

I den gældende kommuneskatlov har der ikke været optaget en til statsskattelovens § 3, nr. 2, svarende bestemmelse om skattefrihed for personer, der er ansat ved herværende diplomatiske og konsulære repræsentationer, men de pågældende har i tilsvarende omfang som fastsat i statsskatteloven i praksis altid været fritaget for kommuneskat som en følge af folkeretlige regler. Under hensyn til, at der i det for folketingsret forelagte forslag til ligningslov for skatteåret 1957-58 er stillet forslag om at begrænse de pågældende personers skatte-

fritagelse til vederlaget for gesandtskabs- eller konsulatstjenesten, for så vidt det drejer sig om danske statsborgere eller om ikke-danske statsborgere, der ved deres ansættelse ved en herværende udenlandsk diplomatisk eller konsulær repræsentation var fuldt skattepligtige her i landet, foreslås det ved bestemmelsen i nærværende lovforslags § 3, at en tilsvarende begrænsning i skattefriheden skal gælde kommuneskatten. I forbindelse hermed har man fundet det naturligt tillige i loven at optage en udtrykkelig bestemmelse om de pågældendes skattefrihed svarende til bestemmelsen i statsskattelovens § 3, nr. 2.

Til § 4.

Bestemmelserne i lovens § 7, stk. 1, hvorefter der for hver kommune skal tilvejebringes en skattevedtægt, som skal følges „ved ligningen på formue og lejlighed“, foreslås ophævet. Som begrundelse herfor skal anføres følgende: Pligten for hver kommune til at tilvejebringe en skattevedtægt indførtes ved den kommunale skattelov af 1903 med den begrundelse, at det var nødvendigt at tilvejebringe større ensartethed i fremgangsmåden ved skatteligningen i de forskellige kommuner. Da praktisk talt alle regler vedrørende den kommunale indkomstbeskatning i 1937 blev samlet i loven vedrørende personlig skat til kommunen (lov nr. 28 af 18. februar 1937), ses der ikke at være nogen begrundelse for fortsat at opretholde pligten til at udarbejde skattevedtægter. I denne forbindelse kan det oplyses, at de ændringer i reglerne vedrørende den personlige kommuneskat, der er blevet gennemført siden 1937, kun i meget begrænset omfang er blevet optaget i de vedtægter, der blev stadfæstet efter 1937-lovens gennemførelse, og at disse vedtægter derfor i vidt omfang indeholder bestemmelser, der på afgørende punkter afviger fra de lovregler, der idag gælder på dette område. Et ganske tilsvarende forhold gjorde sig gældende ved gennemførelsen af 1937-loven, idet et stort antal købstad- og sognekommuner på dette tidspunkt ikke havde fået deres vedtægter fornyet siden stadfæstelsen i 1904. At vedtægterne blev opretholdt ved 1937-loven, uanset at de på dette tidspunkt således næppe kunne have nogen større værdi for kommunerne, skyldes formentlig hovedsagelig mere „traditionelle“ hensyn.

En opretholdelse af bestemmelsen om tilvejebringelse af skattevedtægter ville som følge af den foreslåede ændring af beskatningssystemet i en række kommuner medføre, at samtlige vedtægter måtte optages til revision (formentlig på grundlag af en under hensyn til de nye lovregler udarbejdet

ny normalvedtægt), hvilket efter det ovenfor om de hidtidige erfaringer anførte ikke synes at kunne have noget større praktisk formål.

Til § 5.

Bestemmelserne i lovens § 8 er foreslået omredigeret som en konsekvens af, at ligningen efter formue og lejlighed efter forslaget falder bort i en del af kommunerne, og der er samtidig foretaget en å jourføring af bestemmelserne under hensyntagen til de siden 1937 skete ændringer i statsskattelovgivningen. Efter den nye formulering er det fremdeles den ansatte indkomst til statsskat, der lægges til grund ved beregningen af kommuneskatten, d. v. s. skatteyderens nettoindtægt med de ifølge statsskattelovgivningen anerkendte fradrag for betalte skatter og forsikringer m. v. Det følger endvidere af bestemmelsens formulering, at de ved statsskatteansættelsen foretagne nedsættelser eller forhøjelser af selve den ansatte indkomst — f. eks. som følge af for sent indgivet selvangivelse eller som følge af reglerne i ligningslovens § 5 om nedslag i ansættelsen for aldersrentemodtagere m. fl. — også skal have virkning for kommuneskatten. Endelig er det — ligesom i den gældende lov — fremhævet, at skattelempelser i medfør af statsskattelovens § 23, stk. 7, også skal have virkning for kommuneskatten, uagtet lempelser efter denne bestemmelse ikke betragtes som nedslag i selve den ansatte indkomst.

For så vidt angår personer, der ikke er ansat til statsskat, har man ved den nye redaktion af bestemmelsen udtrykkeligt fremhævet, at den særskilte ansættelse til kommuneskat, der i sådanne tilfælde skal foretages, skal ske efter statsskattelovgivningens regler om opgørelsen af den statsskattepligtige indkomst. Samtidig er det foreslået, at klager over sådanne særskilte ansættelser til kommuneskat skal indgives til og påkendes af statsskattemyndighederne (skatterådet og landsskatteretten). Efter de gældende regler skal sådanne klager i købstæderne indgives til overligningskommissionen — der efter formue- og lejlighedsbeskatningens bortfald foreslås ophævet (forslagets §§ 10 og 22) — og på landet til amtsrådet. Da klager over *indkomstansættelsen* også i de tilfælde, hvor der ikke foreligger statsskattepligt, skal afgøres ud fra statsskattelovgivningens regler, må det anses for rigtigst at henlægge behandlingen af disse klager til „statsskatteklageinstanser“. I denne forbindelse kan bemærkes, at det kun i et meget begrænset antal tilfælde forekommer, at der foreligger kommuneskattepligt, uden at der samtidig foreligger statsskattepligt (praktisk taget kun for ugifte søfolk, der sejler i udenrigsfart).

Ved den foreslåede ændring af lovens § 8, stk. 5, 2. pkt., forhøjes den sats, hvorefter renter skal beregnes ved tilbagebetaling af for meget erlagt skat, fra 4 pct. til 5 pct. Som begrundelse herfor skal anføres, at der efter § 38, sidste stykke, i statsindkomstskatteloven af 1922 ved tilbagebetaling af for meget erlagt statsskat tilkommer skatteyderen en rentegodtgørelse, beregnet med 5 pct. af det beløb, der tilbagebetales, at denne rentesats er foreslået opretholdt ved § 22, stk. 3, i det i maj måned 1954 fremsatte og senere genfremsatte forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding, samt at det må anses for naturligt, at samme rentesats kommer til anvendelse, når der er tale om tilbagebetaling af for meget erlagt kommuneskat.

Til § 6.

Ved denne paragraf foreslås lovens § 9, der indeholder de nugældende regler for den kommunale skatteligning, erstattet af en ny § 9, der dels angiver, i hvilke kommuner rateskalasystem (jfr. herom de indledende bemærkninger) skal anvendes, dels fastsætter de nærmere regler for skatteligningen i disse kommuner.

Bestemmelserne om, i hvilke kommuner det nye system skal anvendes, indeholdes i stk. 1 i den foreslåede nye paragraf.

Det drejer sig dels om hovedstadskommunerne, købstæderne, Marstal og de sønderjydske flækker, dels om de københavnske omegnskommuner, for hvilke der er godkendt „borgmesterordning“, dels endelig om sognekommuner med mindst 3 500 indbyggere i bymæssige bebyggelser eller mindst 1 000 indbyggere i forstadsbebyggelser. Afgørende for, om en sognekommune opfylder betingelserne for at skulle overgå til rateskalasystemet, er indbyggertallet ved den sidst offentliggjorte almindelige folketælling forud for ligningen, ligesom kriteriet for, om en bebyggelse skal anses for en forstadsbebyggelse, skal være det kriterium, der ved den pågældende almindelige folketælling er anvendt af det statistiske departement. Det bemærkes herved, at departementet ved opgørelsen af folketællingen pr. 1. oktober 1955 til forstadsbebyggelser henregner dels bymæssigt bebyggede områder, der sammenbygget med en købstad eller en anden forstadsbebyggelse, dels bymæssigt bebyggede områder, der vel ikke er sammenbygget med byområdet, men hvori mindst en trediedel af de i erhvervene beskæftigede beboere har deres arbejdssted i købstaden. Da der ikke på indeværende tidspunkt foreligger en endelig opgørelse over den

almindelige folketælling pr. 1. oktober 1955, er der i tabel 3 og 4 givet en oversigt over, hvilke sognekommuner der, hvis den almindelige folketælling i 1950 blev lagt til grund, ville blive omfattet af bestemmelserne.

Da man ikke kan bortse fra den mulighed, at en afgrænsning af sognekommunerne i den heromhandlede henseende alene efter antallet af indbyggere i henholdsvis bymæssige bebyggelser og forstadsbebyggelser vil kunne føre til resultater, der, når alle forhold tages i betragtning, må forekomme mindre rimelige, har man fundet det rigtigt, at der ved loven gives indenrigsministeren adgang til i særlige tilfælde at pålægge andre sognekommuner end de foran nævnte pligt til at anvende rateskala, ligesom man har ment, at ministeren undtagelsesvis bør kunne fritage en sognekommune for denne pligt.

De i stk. 2 indeholdte bestemmelser om hustru- og børnefradrag svarer ganske til de gældende regler.

Bestemmelserne i stk. 3 omhandler fremgangsmåden ved skattens beregning. Af den del af de ansatte indkomster, der — efter eventuelt hustru- og børnefradrag — overstiger 20 000 kr., skal der altid svares 20 pct. i skat. Af alle indkomster — efter hustru- og børnefradrag — på 20 000 kr. og derunder samt af de første 20 000 kr. af større indkomster beregnes skatten ved anvendelse af en af de som bilag til lovforslaget anførte 5 rateskalaer. Kommunalbestyrelsen er frit stillet med hensyn til, hvilken af de 5 rateskalaer den vil benytte; dog er det af hensyn til den økonomiske udligning mellem Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner bestemt, at disse tre kommuner altid skal anvende samme skala, nemlig skala E, hvis grundbeløb for Københavns kommunes vedkommende nogenlunde svarer til Københavns skatteudskrivning for 1956—57.

Skalaerne angiver indkomstskattens grundbeløb. Efter at der er taget stilling til, hvilken rateskala der skal anvendes, må det for den enkelte kommune beregnes, med hvilken procent af skalaens grundbeløb skatten skal udskrives. Beregningen af denne procent — udskrivningsprocenten — foretages således, at det beløb, der udskrives ved anvendelse af skalaen, kommer til at svare til det beløb, der efter kommunens overslag skal udskrives som opholdskommuneskat, med fradrag af det beløb, der udskrives på den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr., jfr. ovenfor.

Til belysning af de foreslåede reglers anvendelse kan anføres følgende eksempel:

Samlet udskrivning som opholdskom- muneskat iflg. overslaget	0,9 mill. kr.
Udskrivningen (med 20 pct.) på den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr., andrager	0,1 — -
Herefter at udskrive ved anvendelse af rateskala	0,8 mill. kr.
Udskrivning af skatten med den valgte skalas grundbeløb vil give 1,0 mill. kr. Udskrivningsprocen- ten fastsættes herefter til 80, hvor- ved der ved anvendelse af skalaen vil komme en udskrivning på	0,8 mill. kr.

En skatteyder, hvis ansatte indkomst — efter hustru- og børnefradrag — andrager 30 000 kr., skal i så tilfælde, hvis rateskala E anvendes, ialt betale:

Af de første 20 000 kr.:

80 pct. af rateskalaens grundbeløb
(2 330 kr.) 1 864 kr.

Af de sidste 10 000 kr.:

20 pct. af 10 000 kr. 2 000 -
Skat ialt 3 864 kr.

Til § 7.

Ved denne paragraf foreslås det, at der i loven indsættes en § 9 a, indeholdende ligningsreglerne for de kommuner, der ikke skal — eller ikke vælger at — overgå til rateskalasystemet. For disse kommuners vedkommende bibeholdes de gældende regler for forhøjelse og nedsættelse efter lejlighed, dog kun for indkomster (indkomstdele) på 20 000 kr. eller derunder, idet den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr., altid — ligesom i kommuner, hvor rateskala anvendes — skal beskattes med 20 pct. Ved beregningen af ligningsprocenten skal følgelig alene de skattebeløb, der udskrives på indkomsterne (indkomstdelene) under 20 000 kr. tages i betragtning (d. v. s., at ligningsprocenten — på samme måde som udskrivningsprocenten, hvor rateskala anvendes — skal beregnes i forhold til det beløb, der efter kommunens overslag skal udskrives som opholdskommuneskat, med fradrag af det beløb, der udskrives på den del af indkomsterne, der overstiger 20 000 kr.).

Den i lovens § 9, stk. 1, hjemlede adgang til ved den kommunale skatteligning at forhøje den skattepligtige indkomst efter kildeart foreslås ophævet. Man skal i denne forbindelse henvise til den i de indledende bemærkninger givne redegørelse for de kommunale ligningsreglers oprindelse og udvikling, hvoraf det vil fremgå, at reglerne om forhøjelse af

indkomsten efter kildeart må betragtes som lidet tidssvarende, hvilket også har fundet udtryk deri, at deres anvendelse er stærkt på retur i kommunerne (de anvendes i dag kun i ca. $\frac{1}{4}$ af sognekommunerne). Som begrundelse for forslaget om ophævelse af reglerne om kildeartsforhøjelse skal iøvrigt anføres, at anvendelsen af reglerne yolder en del vanskeligheder i praksis, og at de giver anledning til et betydeligt antal klagesager.

Til § 8.

Den foreslåede ændring i lovens § 10, stk. 1, er alene af formel art og står i forbindelse med, at der efter lov nr. 181 af 20. maj 1952 om ændringer i de københavnske omegnskommuners styrelse m. m. er nedsat ligningskommissioner i andre kommuner end købstadkommunerne.

I de kommuner, hvor rateskalaer i overensstemmelse med nærværende forslag indføres, vil fremlæggelse af ligningslister ikke mere have betydning som kontrolforanstaltning, idet der nu kun vil kunne være grund til indsigelse mod den pålignede skat på grund af urigtig anvendelse af rateskalaen, fejlregning eller forkert beregning af hustru- og børnefradrag, hvilke forhold skatteyderen selv vil kunne konstatere på grundlag af den af kommunen benyttede rateskala sammenholdt med udskrivningsprocenten og de i kommunen gældende fradragregler. I denne forbindelse kan bemærkes, at der for statsskattens vedkommende ikke er foreskrevet en tilsvarende almindelig fremlæggelse af ligningslister. De nuværende regler i lovens § 10, stk. 5, har for kommuner, der anvender rateskala, herefter alene betydning, for så vidt de påbyder fremlæggelse af kommunens overslag. En bestemmelse herom hører naturligt hjemme i de kommunale styrelseslove og foreslås derfor ved nærværende forslags §§ 22 og 23 optaget i disse samtidig med, at det her foreslås, at lovens § 10, stk. 5, ændres således, at reglerne om fremlæggelse af ligningslisten alene kommer til at gælde kommuner, der ikke anvender rateskalaer.

Til §§ 9—12.

De ved disse paragraffer foreslåede ændringer af lovens §§ 11—13 og 14, 1. og 2. pkt., står i forbindelse med den foreslåede indførelse af ligning efter rateskalasystem i en række kommuner. Ved den ændrede formulering af de pågældende bestemmelser, der indeholder reglerne for påklage af den kommunale skatteansættelse, begrænses disse til alene at gælde for de kommuner, hvor rateskalasystem ikke indføres. Begrundelsen herfor er, at der i kom-

muner, hvor den kommunale skatteligning foretages ved anvendelse af rateskala, ikke vil være brug for særlige klagerregler ved siden af de almindelige i statsskattelovgivningen indeholdte regler om klage over den ansatte indkomst, idet mulige urigtigheder ved den kommunale skatteligning alene vil kunne bestå i urigtig anvendelse af rateskalaen, fejlregning eller forkert beregning af hustru- og børnefradrag, jfr. herved bemærkningerne til § 8. Fejl af denne art må en skatteyder ifølge sagens natur, selvom en særlig klageadgang ikke er hjemlet, til enhver tid kunne forlange berigtiget, dog naturligvis under forudsætning af, at hans krav ikke må anses for bortfaldet efter de almindelige forældelsesregler.

Ved de øvrige ved forslagets § 12 foreslåede ændringer i lovens § 14 udvides pligten til at yde rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af for meget erlagt skat, der hidtil kun har omfattet tilfælde, hvor tilbagebetaling fandt sted som følge af ændring af ansættelsen, til også at gælde i tilfælde, hvor der er opkrævet for meget skat som følge af beregningsfejl eller lignende. Bestemmelsen kommer herved til at svare til reglen i § 157, stk. 3, i det af skatte- lovskommissionen udarbejdede forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding og i § 220, stk. 3, i det i maj måned 1954 fremsatte og senere genfremsatte lovforslag herom. Med hensyn til den samtidig foreslåede forhøjelse af rentesatsen henvises til bemærkningerne til § 5 in fine.

Til § 14.

I den gældende lovs § 17 er skatteprocenten defineret som det procentvise forhold mellem summen af de ifølge skattelisten *påliggende* skattebeløb og summen af de skattepligtiges indkomster før forhøjelse og nedsættelse og fremtræder således ifølge sin definition som et resultat af skatteligningen. Skatteprocenten indgår ikke som et led i beregningen af opholdskommuneskatten, men har alene betydning for beregningen af den kommunale selskabsskat og brugsforeningsskatten, jfr. lovens §§ 33 og 36 a, og — for Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuners vedkommende — for beregning af den uegentlige erhvervsskat, jfr. lovens § 29.

I § 3 i det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme er der stillet forslag om, at de i sognekommunerne hidtil gældende regler, hvorefter der skal fastsættes et bestemt forhold (ligningsforholdet) mellem de beløb, der udskrives som henholdsvis ejendomsskatter og opholdskommuneskatter, afløses af regler, hvorefter den samlede skatteudskriv-

ning skal fordeles på de faste ejendomme og indkomsterne efter et forud fastsat forhold mellem grundskyldpromillen og skatteprocenten (udskrivningsforholdet). Såfremt dette forslag gennemføres, vil skatteprocentens størrelse blive udtryk for, hvor stort et beløb der vil være at udskrive som opholdskommuneskat, og skatteprocenten vil derfor ikke — som hidtil — kunne defineres som et resultat af skatteudskrivningen, men må defineres som et forhold mellem de beløb, der ifølge kommunens overslag skal udskrives som opholdskommuneskat, og de ansatte indkomster.

En sådan ændring af skatteprocentens definition ville ikke påvirke skatteprocentens størrelse under forudsætning af, at ligningsprocenten — som foreskrevet i loven — fastsættes således, at summen af de udskrevne skattebeløb kommer til at svare til det beløb, der ifølge overslaget skal udskrives som opholdskommuneskat.

De gældende regler om skatternes fordeling efter ligningsforholdet praktiseres imidlertid således, at det beløb, der ifølge det fastsatte ligningsforhold skal udskrives på indkomsterne, ikke er det beløb, der faktisk udskrives, men derimod det forventede provenu af udskrivningen, d. v. s. den samlede udskrivning med fradrag af beløb for afgang på grund af urholdelighed, flytning, dødsfald, nedslag for erhvervsskat i henhold til lovens § 28 m. v. Som følge af denne praksis har disse afgangsbetøb alene påvirket indkomsts-kat- ternes størrelse, men ikke ejendomsskatternes.

Da det må anses for naturligt, at de nævnte afgangsbetøb også fremtidig alene kommer til at belaste indkomtskatten, må skatteprocenten — der efter den foreslåede nyordning bliver bestemmende for udskrivningens størrelse — defineres som forholdet mellem det budgetterede nettoprovenu af opholdskommuneskatten og de ansatte indkomster.

Den foreslåede ændrede affattelse af lovens § 17 tager sigte herpå. Det vil være en følge af den ændrede bestemmelse, at al forventet afgang i de udskrevne skatter må optages i kommunens overslag, således at den adgang, der — med hjemmel i de hidtidige skattevedtægter, der ved forslagets § 4 foreslås afskaffet — måtte have været til uden for overslaget at forhøje udskrivningen af opholdskommuneskat, fremtidig bortfalder.

Til § 15.

Efter lovens § 29 skal den såkaldte „uegentlige erhvervsskat“ uden for København og Frederiksberg beregnes med vedkommende kommunes *ligningsprocent*. Da der ikke vil forekomme nogen

ligningsprocent i de kommuner, der overgår til det foreslåede rateskalasystem, har man — for at ordningen kan blive ensartet i hele landet — fundet det rigtigt at foreslå, at den „uegentlige erhvervsskat“ i alle kommuner skal beregnes med *skatteprocenten*.

Til § 16.

Ifølge bestemmelsen i lovens § 31, stk. 2, beregnes den skat, et dødsbo er pligtigt at betale, „første gang på grundlag af den indkomst, som afdøde i det forud for dødsfaldet liggende kalenderår (regnskabsår) har haft fra de i § 18, stk. 1, nr. 1—4, omhandlede indtægtskilder, og i derefter følgende skatteår af afdødes og efter dødsfaldet af boets ovennævnte indtægtskilder i det forudgående kalenderår (regnskabsår).“

Efter denne formulering vil der i tilfælde, hvor en skatteyder afgår ved døden inden for tidsrummet fra den 1. oktober til den 31. december (der bortses her fra tilfælde, hvor der anvendes forskudt regnskabsår), hverken ved den første skatteansættelse af dødsboet, der skal ske fra den efter dødsfaldet nærmest følgende 1. april, eller ved senere ansættelser af boet kunne ske beskatning af den indtægt, der er oppebåret af dødsboet fra dødsdagen til den nærmest følgende 31. december. Der vil i sådanne tilfælde således ske en afbrydelse af den ved loven tilsigtede kontinuerlige beskatning. Da der ikke kan anføres nogen rimelig begrundelse herfor, stilles der herved forslag om, at affattelsen af lovens § 31, stk. 2, ændres således, at der i alle tilfælde — uanset på hvilket tidspunkt af året dødsfaldet indtræffer — vil blive mulighed for kontinuerlig beskatning af afdødes og boets indtægter.

Til § 17.

Den foreslåede ændrede affattelse af lovens § 37, stk. 1, 1. pkt., er en konsekvens af forslaget om, at de kommunale skattevedtægter skal bortfalde, jfr. herved bemærkningerne til forslaget § 4.

Til § 18.

Bestemmelsen i lovens § 39 (en ganske ligelydende bestemmelse findes i den kommunale valglovs § 7, stk. 2) fastsætter regler for, i hvilke tilfælde og i hvilket omfang eftergivelse af personlig kommuneskat kan finde sted. Efter bestemmelsen er det en betingelse for eftergivelse af skat, at „den skattepligtiges indtægt som følge af sygdom, dødsfald, trykkende familieforhold, indkaldelse til militærtjeneste, arbejdsløshed eller andre lignende forhold er blevet væsentlig mindre end den indkomst, hvor-

efter kommuneskatten er lignet, og den pågældendes formueforhold iøvrigt skønnes at være til hinder for betaling af det fulde pålignede skattebeløb.“ Der kan normalt kun eftergives indtil halvdelen af den pålignede skat; hvor eftergivelse finder sted „på grund af sygdom, dødsfald eller iøvrigt undtagelsesvis, hvor ganske særlige omstændigheder måtte tale derfor“, skal dog indtil $\frac{2}{3}$ af skatten kunne eftergives.

Denne bestemmelse forekom ikke i den kommunale skattelovgivning forud for loven af 18. februar 1937, men en ligelydende bestemmelse har siden 1924 været optaget i den kommunale valglov. Forud for 1924 var der — når bortses fra København og Frederiksberg — ikke fastsat regler for eftergivelse af kommunal skat. Af forarbejderne til den kommunale valglov af 29. marts 1924 fremgår det, at praksis med hensyn til eftergivelse af kommuneskat var præget af en del tilfældighed, og at det derfor fandtes påkrævet at indføre en særlig lovregel herom. Når der i lovbestemmelsen blev fastsat en maksimumsgrænse for, hvor stor en del af den pålignede skat der skulle kunne eftergives, står dette i første række i forbindelse med de skattemæssige betingelser for kommunal valgret, der dengang var gældende.

Da den kommunale valglov efter den ved lov nr. 335 af 22. december 1953 skete ændring ikke længere opstiller som betingelse for kommunal valgret, at vælgeren på valgets tidspunkt er ansat til at svare kommuneskat, ses der ikke af valgretningsmæssige hensyn at være nogen begrundelse for at opretholde den nævnte særlige begrænsning i adgangen til at eftergive kommunal skat, og da denne begrænsning i andre henseender kan forekomme mindre rimelig, stilles der herved forslag om, at den bortfalder. Det kan i denne forbindelse anføres, at det i en række tilfælde — ikke mindst, hvor der er tale om indkaldte værnepligtige — forekommer, at skatten til staten eftergives fuldt ud, og at det i sådanne tilfælde, hvor forholdet gennemgående vil være det, at skatteevnen må betragtes som helt bortfaldet, vanskeligt kan forstås af skatteyderne — og af kommunalbestyrelserne ofte vil føles som en mangel —, at der ikke tillige kan bevilges fuldstændig eftergivelse af den kommunale skat.

Man skal i tilslutning til det anførte henviser til, at skattelovskommissionen ved § 174 i sit forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding (kommissionens 2. betænkning, side 140) har stillet forslag om, at kommunerne skal være bemyndiget til at eftergive skat til staten under forudsætning af, at der finder en tilsvarende eftergivelse af den kommunale skat sted, og at der

efter kommissionens forslag ikke skal gælde nogen grænse for, i hvilket omfang kommunal skat skal kunne eftergives.

I konsekvens af den foreslåede ændring af kommuneskattelovens eftergivelsesregel stilles der i § 24 forslag om tilsvarende ændringer i den kommunale valglov.

Til § 19.

I overensstemmelse med § 213, stk. 2, i det i maj måned 1954 fremsatte og senere genfremsatte forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding har man ment at burde foreslå en forhøjelse af de i lovens § 42, stk. 1, fastsatte overgrænser for lønindeholdelse, idet en sådan forhøjelse under hensyn til det højere beskatningsniveau må anses for påkrævet. For ugifte skatteyderes vedkommende foreslås overgrænsen fastsat til 40 pct. og for gifte skatteyderes vedkommende til 25 pct. af skatteyderens lønindtægt. Medens dette for ugifte skatteyderes vedkommende er i overensstemmelse med 1954-forslaget, var der for gifte skatteyderes vedkommende i dette forslag kun foreslået en overgrænse på 20 pct. af lønindtægten.

Den foreslåede ændring i lovens § 42, stk. 3, er en konsekvens af § 7 i lov nr. 166 af 18. maj 1937, hvorefter alle bøder, der efter gældende bestemmelser er tillagt kommunale kasser, fremtidig skal tilfalde statskassen med undtagelse af bøder, der pålægges af eller vedtages for kommunale myndigheder uden medvirken af politi og domstole.

Den i lovens § 42, stk. 5, indeholdte bestemmelse, hvorefter kommunalbestyrelsen under nærmere angivne betingelser er berettiget til at foranledige levering af gas og elektricitet til skatterestanter afbrudt, foreslås — i overensstemmelse med skatte- lovskommissionens forslag og 1954-forslaget — ophævet.

Til § 20.

Efter den gældende kommuneskatlov er der ikke hjemmel til at betale en skatteyder renter i tilfælde, hvor der sker tilbagebetaling af for meget erlagt erhvervsskat, ugentlig erhvervsskat, selskabs- eller brugsforeningssskat. Dette har ofte været følt som en mangel, navnlig når henses til, at klage ikke har opsættende virkning på skattebetalingen. Man har derfor fundet det rimeligt — i forbindelse med den foreslåede udvidelse af adgangen til rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af for meget erlagt opholdskommuneskat — at foreslå, at der i loven optages en ny bestemmelse (§ 49 a), hvorefter der skal ydes rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af de

nævnte skatter efter de for betaling af renter ved tilbagebetaling af opholdskommuneskat foreslåede regler (jfr. forslagens §§ 5 og 14).

Der er ikke i den gældende lovgivning hjemmel til at opkræve morarenter af kirkelige afgifter, der ikke betales rettidigt, ligesom de kirkelige afgifter ikke antages at være omfattet af de særlige regler, der kommer til anvendelse, når det ved behandlingen af et dødsbo viser sig, at afdøde har betalt for lidt i skat.

Efter de regler, der kommer til anvendelse i tilfælde, hvor det i skatteyderens levende live viser sig, at der som følge af urigtige oplysninger fra skatteyderens side er betalt for lidt i skat, ved lov nr. 392 af 12. juli 1946 (kontrolloven) er blevet udvidet til også at gælde de kirkelige afgifter, må det forekomme naturligt, at de kirkelige afgifter også i de to ovennævnte henseender bliver undergivet de almindelige skatteregler. Det foreslås derfor, at der i loven — som § 49 b — optages en bestemmelse herom. Da de kirkelige afgifter såvel med hensyn til opkrævning og inddrivelse som med hensyn til forrentning og efterbetaling af skattebeløb herefter i enhver henseende vil være undergivet samme regler som den personlige kommuneskat, har man ment at burde udforme bestemmelsen således, at dette direkte kommer til at fremgå af loven.

Til § 21.

Den foreslåede ændring i lovens § 50, stk. 4, 2. pkt., er en konsekvens af, at de til lovens § 9 foreslåede ændringer i beregningen af opholdskommuneskat (indførelse af rateskalasystem) skal afløse de særlige for Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner gældende regler om skattens beregning.

Til § 22.

Med hensyn til forslaget om, at der i købstad-kommunallovens § 21, stk. 1, optages en bestemmelse om, at overslaget skal fremlægges til eftersyn for kommunens beboere i tiden 1.—15. april, henvises til bemærkningerne til § 8.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslagens §§ 9—12, vil der i de kommuner, hvor den kommunale skatteligning foretages ved anvendelse af rateskalaer, ikke være brug for en særlig instans, hvortil klager over ligningen kan indbringes. Da det ved § 5 foreslås, at klager over indkomstansættelsen altid — også i tilfælde, hvor der ikke samtidig foreligger statsskattepligt — skal behandles af skatterådet og landsskatteretten, vil der ikke længere være opgaver at varetage for de nuværende over-

F. t. l. om ændr. af l. vedr. personlig skat til kommunen.

ligningskommissioner, og disse vil derfor kunne bortfalde. Den foreslåede ophævelse af købstadkommunallovens § 25 tager sigte herpå.

De i købstadkommunallovens §§ 24 og 31 foreslåede ændringer er en konsekvens af den foreslåede nyordning og er således alene af formel art.

Til § 23.

Den pågældende bestemmelse i landkommunal-

loven angår overslagets fremlæggelse. Med hensyn til den foreslåede ændring af bestemmelsen henvises til bemærkningerne til § 8.

Til § 24.

De foreslåede ændringer i den kommunale valglov er en konsekvens af den i forslaget § 18 foreslåede ændring i reglerne om eftergivelse af personlig kommuneskat.

Tabel 1.

Eksempler på kommuneskat for 1956—57 af indkomstfremfølgelser i 10 købstæder.
Forsørgere, der hverken har ret til hustru- eller børnefradrag.

Kommune	Ligningsskalaens		Lignings- procent	Stigning i kommuneskat i pct. af for- øgelse i den skattepligtige indkomst			
	0-punkt	maksimum		fra 6 000 kr. til 8 000 kr.	fra 8 000 kr. til 10 000 kr.	fra 10 000 kr. til 12 000 kr.	udover ligningssk. maksimum
	kr.	kr.	pct.	pct.	pct.	pct.	pct.
Århus	6 200	20 000	10,4	17,6	18,0	17,0	15,0
Esbjerg	6 000	15 500	9,4	16,9	16,9	16,9	14,1
Helsingør	6 500	15 000	8,8	16,9	17,6	15,8	13,2
Hillerød	6 500	14 600	8,4	12,6	16,6	16,8	12,6
Kalundborg	7 000	14 000	10,3	18,5	20,6	20,6	15,5
Nykøbing M.	8 000	18 000	12,4	19,8	19,8	23,6	18,6
Odense	6 000	16 000	9,1	16,4	16,4	16,4	13,7
Skive	7 000	13 500	11,8	20,7	21,8	25,4	17,7
Slagelse	6 000	15 000	9,1	15,0	15,9	16,8	13,7
Svendborg	{ 5 500 6 000 }	18 001	10,4	14,0	15,6	16,6	15,6
Gennemsnit for samtlige køb- stæder	6 010	14 460	9,9	17,2	18,7	18,4	14,9

Tabel 2.

Grundbeløb ifølge rateskala A—E og gældende kommuneskat i købstæderne og København.

Skattepligtig indkomst	Grundbeløb ifølge skala					Udskr. komm.skat	
	A.	B.	C.	D.	E.	Købstæder gennemsnit 1956—57	København 1956—57
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
<i>Forsørgere, der hverken har ret til hustru- eller børnefradrag.</i>							
1 500	20	20	20	10	20	16	26
4 000	425	305	260	185	260	276	306
6 000	785	635	580	545	500	591	536
8 000	1 145	995	940	905	740	934	765
10 000	1 505	1 355	1 300	1 265	980	1 307	995
12 000	1 865	1 715	1 660	1 625	1 220	1 676	1 250
15 000	2 405	2 255	2 200	2 165	1 580	2 198	1 632
20 000	3 305	3 255	3 200	3 165	2 330	2 965	2 270
<i>Ikke-forsørgere.</i>							
1 500	100	20	20	20	20	30	26
4 000	580	440	400	390	345	392	306
6 000	980	800	760	750	605	750	536
8 000	1 380	1 160	1 120	1 110	865	1 118	765
10 000	1 780	1 520	1 480	1 470	1 125	1 455	995
12 000	2 180	1 880	1 840	1 830	1 385	1 772	1 250
15 000	2 780	2 480	2 440	2 370	1 775	2 224	1 632
20 000	3 780	3 480	3 440	3 370	2 575	2 969	2 270

Tabel 3.

Sognekommuner med over 3 500 indbyggere i bymæssige bebyggelser.
(Folketællingen 1950).

Kommune	Indbygger- antal	Heraf i bymæssige bebyggelser	Kommune	Indbygger- antal	Heraf i bymæssige bebyggelser
Åby.....	8 907	8 907	Holme-Tranbjerg.....	6 495	5 899
Asminderød-Grønholt..	7 674	5 154	Ikast.....	6 669	4 207
Brande.....	6 240	3 585	Odder.....	6 726	5 316
Dalum.....	7 464	7 464	Skjern.....	4 647	3 857
Dronninglund.....	9 533	3 805	Sundby-Hvorup.....	8 416	8 416
Frederiksborg slotssogn	5 644	5 644	Tikøb.....	11 923	8 076
Grindsted.....	5 496	3 659	Vejen.....	4 791	4 001
Hadsund.....	7 534	4 532	Vejlby-Risskov.....	8 053	8 053
Haslev-Freerslev.....	6 358	5 468	Viby.....	10 109	10 109
Hasseris.....	8 077	8 077	Vorup.....	4 478	4 478
Herlufsholm.....	6 500	6 500			

Tabel 4.

**Sognekommuner med under 3 500 indbyggere i bymæssige bebyggelser, men over
1 000 indbyggere i forstadsbebyggelser.**

(Folketællingen 1950).

Kommune	Indbygger- antal	Heraf i forstads- bebyggelse	Kommune	Indbygger- antal	Heraf i forstads- bebyggelse
Allesø-Næsbyhovedbroby	3 054	1 723	Sanderum.....	2 684	1 055
Dronningborg.....	2 112	2 112	Skt. Hans-Skt. Olai ...	3 358	1 162
Guldager.....	2 914	1 301	Saxkøbing landsogn...	2 191	1 562
Hasle-Skejby-Lisbjerg ..	3 227	2 091	Slagelse Sct. Peders lds.	2 667	2 667
Hornstrup.....	2 226	1 068	Stege landsogn.....	2 774	1 038
Hover.....	3 263	2 188	Tingsted.....	2 521	1 106
Kregme-Vinderød.....	2 730	1 213	Toreby.....	4 191	1 039
Kristrup.....	3 999	3 230	Tyrsted-Ut.....	2 738	1 286
Lynge.....	2 838	1 502	Vinding.....	3 383	2 693
Pårup.....	2 996	1 825			